

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **Z. G. P.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Štanclem, advokátem se sídlem Čs. Legii 172/I., Klatovy, proti žalovanému **Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení S. I., zastoupené JUDr. Karlem Čermákem, Ph.D., advokátem se sídlem Národní 32, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 15. 3. 2005, č.j. O-150007, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2006, č. j. 8 Ca 192/2005 - 69,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osobě zúčastněné **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „předseda“) ze dne 15. 3. 2005, č.j. O-150007, byl ve smyslu § 61 odst. 3 spr. ř. [v celém textu míněn zákon č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů; s účinností od 1. 1. 2006 nahrazen zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem, ve znění pozdějších předpisů – pozn. soudu] ve spojení s § 59 odst. 2 spr. ř. zamítnut rozklad žalobce (dále též „stěžovatel“) a potvrzeno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 7. 2003, č.j. O-150007. Tímto rozhodnutím Úřad průmyslového vlastnictví zamítl návrh žalobce na výmaz kombinované ochranné známky ve znění „S. R. V.“ ve vlastnictví společnosti S. I. (dále jen „osoba zúčastněná“) z rejstříku ochranných známek. Předseda ve svém rozhodnutí především vycházel z posouzení otázky aktivní legitimace žalobce k zahájení řízení o výmazu

kombinované ochranné známky. Vyjádřil, že aktivní legitimace není dána odkazem na čl. 23 odst. 1 a 2 Dohody T., neboť „dotčenou stranou“ není jakákoli část veřejnosti, nýbrž jen ten, kdo může být dotčen na svých zájmech užíváním zeměpisného označení identifikujícího vína nebo lihoviny, které nepocházejí z místa uvedeného v příslušném označení. To však žalobce neprokázal. Dále uvedl, že zmiňované smluvní ustanovení zavazuje členy Dohody T., tj. členské státy, aby těmto dotčeným stranám zajistili příslušné právní prostředky k zabránění výše popsaného užívání zeměpisného označení. Předseda se dále vypořádal se skutečností, že návrh na výmaz nebyl podán podle zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 137/1995 Sb.“; s účinností od 1. 4. 2004 zrušen zákonem č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů – pozn. soudu), podle jehož § 25 odst. 1 byl k podání návrhu na výmaz oprávněn kdokoli. Nebylo tak možné využít speciální ustanovení o účastenství v řízení podle § 38 odst. 1 zákona č. 137/1995 Sb., předseda vycházel z obecné definice účastenství podle § 14 spr. ř. a dovedl, že žalobce nespadá ani pod jednu ze čtyř uvedených definic účastníka řízení. Proto dospěl k závěru, že žalobce není aktivně legitimován k podání návrhu na výmaz ochranné známky podle mezinárodní smlouvy, tj. podle čl. 23 odst. 2 Dohody T. K tomu dodal, že při posuzování zápisné způsobilosti je s ohledem na novou právní úpravou třeba postupovat podle předpisů platných v době zápisu ochranné známky do rejstříku. Protože je ochranná známka zapsána pro „v. r. t.“, napadená ochranná známka nemohla být v době jejího zápisu do rejstříku posouzena jako klamavá co do původu označených výrobků a nebyla tak v rozporu s § 2 odst. 1 písm. g) zákona č. 137/1995 Sb., platným v době jejího zápisu. Z toho důvodu nelze ochrannou známku prohlásit za neplatnou odkazem na novou právní úpravu podle § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Ze všech shora uvedených důvodů žalovaný neshledal důvody pro změnu, či zrušení rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví, rozklad zamítnul a napadené rozhodnutí potvrdil.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2006, č. j. 8 Ca 192/2005 - 69, byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného. Soud nevyhověl žalobním námitkám, zejména vytýkané chybné interpretaci Dohody T. v rámci aktivní legitimace a dále posouzení účastenství žalobce ve správním řízení, neboť vycházel ze skutečnosti, že obecné zásady interpretace mezinárodních smluv upravené v čl. 31 Vídeňské úmluvy o smluvním právu se neuplatní v případech, kdy jednotliví účastníci nejsou státními příslušníky smluvních států mezinárodní smlouvy, o jejíž interpretaci se má jednat, v daném případě Dohody T. Jelikož je žalobce státním příslušníkem Ruské federace, tedy nesmluvní strany, není v daném případě vůbec možné Dohodu T. aplikovat. Zmínil i otázku tzv. self-executing povahy čl. 23 Dohody T. a dovedl, že žalobce nebyl aktivně legitimován k podání návrhu na výmaz ochranné známky z rejstříku pouhým odkazem na příslušná ustanovení Dohody T. a Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví ze dne 20. března 1883, revidované v Bruselu dne 14. prosince 1900, ve Washingtonu dne 2. června 1911, v Haagu dne 6. listopadu 1925, v Londýně dne 2. června 1934, v Lisabonu dne 31. října 1958 a ve Stockholmu dne 14. července 1967 (dále jen „Pařížská unijní úmluva“), pokud neuvedl žádné ustanovení vnitrostátního zákona č. 137/1995 Sb., což bylo v řízení zahájeném na návrh a nikoli z úřední povinnosti pro daný případ rozhodující. Soud se obsáhle vypořádal i s námitkou žalobce vztahující se k čl. 6 *quinqües* Pařížské unijní úmluvy s tím, že na danou věc vůbec nedopadá. Rovněž se vypořádal s námitkou klamavosti ochranné známky jako důvodem pro její výmaz. Žalobce v řízení nedoložil, že ochranná známka je způsobilá klamat spotřebitele co do zeměpisného původu výrobku a neprokázal, že výrobek označený ochrannou známkou má jiný původ, než deklaruje. S poslední námitkou

ohledně porušení § 33 odst. 2 spr. ř., se soud vypořádal tak, že opětovně poukázal na nenaplněnou povinnost žalobce předložit důkazy o původu výrobků. Žalobce nepředložil ani důkazy, z nichž by bylo seznatelné, že ochranná známka je zapsána v rozporu s mezinárodními smlouvami. Bylo-li rozhodováno za situace, kdy nebylo možné zjistit oprávněnost návrhu na výmaz ochranné známky, pak předseda Úřadu průmyslového vlastnictví nepochybil, když rozklad zamítl. Soud uzavřel, že proto není relevantní námitka porušení § 33 odst. 2 spr. ř., že předseda rozhodl na základě neprověřené a neověřené kopie čestného prohlášení. Soud v procesních postupech správních orgánů neshledal porušení platných právních předpisů a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatel namítl nezákonnost rozsudku soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky. Je přesvědčen, že má ve správním řízení postavení navrhovatele ve smyslu § 25 odst. 1 a § 38 odst. 1 zákona č. 137/1995 Sb. To doplňuje tím, že správní orgán měl postupovat podle § 19 spr. ř. a podání posuzovat nikoli formálně, ale měl vycházet ze skutkových údajů samotného podání, bez ohledu na to, jak jej stěžovatel právně kvalifikoval a sám jej vyhodnotit. Tuto námitku soud při rozhodování nevzal v úvahu a nevypořádal se s ní. Jako další námitku stěžovatel uvedl, že Dohoda T. je podle čl. 10 odst. 2 Ústavy součástí právního řádu České republiky, proto je třeba její ustanovení aplikovat vnitrostátními orgány i na ruského žalobce. Protože Česká republika i Ruská federace jsou i členy Pařížské unijní úmluvy, musí mít stěžovatel v rámci povinné aplikace Dohody T. stejné postavení jako tuzemský účastník podle požadavků Pařížské unijní úmluvy. K neprokázání původu výrobku stěžovatel uvedl, že je nad jeho možnosti dokázat skutečný původ výrobku, přičemž Úřadu průmyslového vlastnictví nic nebránilo, aby takovou povinnost spočívající v prokázání původu výrobků uložil osobě zúčastněné. Místo toho však bylo neurčité čestné prohlášení předložené osobou zúčastněnou posléze interpretováno k tíži stěžovatele. Z těchto důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2006, č. j. 8 Ca 192/2005 - 69, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že samotná Dohoda T. je bezprostředně závazná jako celek a její ustanovení čl. 23 odst. 2 je přímo aplikovatelné ve vnitrostátních vztazích, neboť ukládá povinnost smluvnímu státu konat přímo. K vlastní aplikaci čl. 23 odst. 2 Dohody T. je třeba přistoupit na základě návrhu nebo z moci úřední. Žalovaný je vždy povinen zkoumat aktivní legitimaci k podání návrhu ve smyslu příslušných ustanovení Dohody T. bez ohledu na státní příslušnost stěžovatele. Ve věci zrušení výmazu ochranné známky ve smyslu čl. 23 odst. 2 Dohody T. a čl. 6 quinquies Pařížské unijní úmluvy z důvodu, že známka klame veřejnost, když deklaruje původ, který údajně nemá, žalovaný uvedl, že stěžovatel není „dotčenou stranou“, jež je podle čl. 23 odst. 2 Dohody T. oprávněna podat žádost o zrušení ochranné známky. Toto ustanovení je třeba vyložit v kontextu adresátů těchto norem, tj. že zavazuje toliko členské – smluvní – státy, aby dotčeným stranám zajistily právní prostředky k zabránění užívání zeměpisného označení u vín nebo lihovin, které nepocházejí z místa uvedeného v příslušném zeměpisném označení. Dotčenou stranou nemůže být kdokoli, nýbrž pouze ten, kdo je skutečně dotčen na svých zájmech; to však stěžovatel neprokázal. Ve věci užití čestného prohlášení žalovaný uvedl, že k němu jako k důkazu nepřihlédl a sám dodal, že práva navrhnout důkazy, jimiž bylo lze ověřit tvrzení jimi uváděná, účastníci nevyužili. Proto, jde-li o řízení návrhové, nese stěžovatel jako navrhovatel procesní odpovědnost, že žalovaný nemohl učinit taková zjištění, která by vedla ke konstatování oprávněnosti jeho návrhu. S ohledem na tyto skutečnosti a souhlasná stanoviska se závěry soudu žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Osoba zúčastněná ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznila, že stěžovatel zaměňuje právní institut účastenství ve správním řízení s aktivní legitimací pro podání návrhu a proto se mylně domnívá, že žalovaný i soud odůvodnili závěr o nedostatku aktivní legitimace stěžovatele tím, že návrh na výmaz známky nebyl podán podle zákona č. 137/1995 Sb. Stěžovatel však měl ve správním řízení postavení účastníka řízení a byla mu přiznána veškerá procesní práva. Uvedl, že důvod pro zrušení uplatňuje podle čl. 23 odst. 2 Dohody T., jakož i podle čl. 6 quinquies písm. B odst. 3 Pařížské unijní úmluvy s tím, že tento důvod není uveden v taxativním výčtu § 25 zákona č. 137/1995 Sb. Stěžovatel nebyl aktivně legitimován k podání návrhu, neboť není subjektem hmotných práv chráněných zákonem č. 137/1995 Sb., neboť předmětná ochranná známka nebyla do rejstříku ochranných známek zapsána v rozporu s ustanoveními zákona č. 137/1995 Sb., a proto ji nelze prohlásit na neplatnou podle § 32 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách. Osoba zúčastněná též popřela názor, že čl. 23 Dohody T. je třeba aplikovat i na ruského státního příslušníka z důvodu zákazu rozdílného zacházení stanoveného Pařížskou unijní úmluvou. Subjektům, kteří v důsledku své státní příslušnosti nejsou adresáty Dohody T., práva z Dohody T. nepřísluší. K námitce stěžovatele ohledně nemožnosti prokázání původu výrobku a čestnému prohlášení osoba zúčastněná dodává, že řízení o návrhu na výmaz ochranné známky má povahu kontradiktorního procesu, v němž je navrhovatel povinen prokázat existenci výmazových důvodů a skutečností, jichž se dovolává. Proto stěžovatel neunesl procesní odpovědnost a žalovaný neměl možnost posoudit oprávněnost návrhu. Dále se osoba zúčastněná ztotožnila se závěry žalovaného i soudu a navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podle § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena.

Nejvyšší správní soud dodává, že stížnostní důvody posuzuje podle jejich obsahu a nikoli podle formálního označení a vlastní právní kvalifikace stěžovatele. Jsou-li v kasační stížnosti uplatněné důvody seznatelné, srozumitelné a odpovídají zákonným kasačním důvodům, není poté rozhodující, že stěžovatelem samotným byly nepřesně podřazeny k jednotlivým zákonným ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s. Ačkoli stěžovatel výslovně uplatnil stížnostní důvod vycházející z nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, je Nejvyššímu správnímu soudu zřejmá námitka vyplývající z kasační stížnosti pod bodem A odst. 1 poslední věta, že soud žalobní argumentaci týkající se porušení § 19 spr. ř. odsunul stranou. Taková námitka obsahově spadá též pod důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož se stěžovatel může dovolávat též nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu prvního stupně spočívající v nevypořádání se s jeho argumentací. Nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí pro nedostatek důvodů je závažnou vadou, kterou se musí Nejvyšší správní soud zabývat i v případě, že to stěžovatel výslovně nenamítal – jde o vadu, k níž je soud podle § 109 odst. 3 s. ř. s. povinen přihlídnout z úřední povinnosti. Není-li z odůvodnění napadeného rozsudku soudu zřejmé, proč soud

nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě, a proč považuje žalobní námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, je třeba takovému rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a to zejména, jedná-li se o právní argumentaci takového charakteru, že je na ní postaven základ žaloby. Proto nestačí, pokud soud blíže a podrobněji neuvede, v čem spočívá nesprávnost žalobní argumentace a pouze uvede, že tato argumentace je nesprávná, což vyplývá i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 7 As 60/2003 - 75, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2004, č. j. 7 Afs 3/2003 - 93, vše viz www.nssoud.cz).

Jak vyplývá ze soudního spisu, stěžovatel v žalobě pod bodem I. napadl rozhodnutí předsedy pro nesprávné posouzení svého účastenství v řízení o výmaz ochranné známky. Namítal, že jeho podání mělo být ve smyslu § 19 spr. ř. posouzeno co do obsahu a skutkových tvrzení v něm obsažených, bez ohledu na to, jak své podání sám stěžovatel právně kvalifikoval. Je zřejmé, že se svým podáním domáhal výmazu předmětné ochranné známky z důvodu klamání veřejnosti, neboť jí označované výrobky nemají původ deklarovaný ochrannou známkou. Vycházel proto z domněnky, že má postavení navrhovatele i podle § 38 odst. 1 zákona č. 137/1995 Sb. i za předpokladu, že se sám stěžovatel na tento zákon výslovně neodvolává. Z toho dovozuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť bude-li mu přiznáno postavení navrhovatele výmazu podle shora uvedeného ustanovení, není již dále nutné zabývat se otázkou, zda je dotčenou stranou podle čl. 23 odst. 2 Dohody T. V kasační stížnosti stěžovatel dodává, že soud pouze převzal argumentaci správních orgánů, když uvedl, že stěžovatel ve správním řízení výslovně sdělil, že jeho návrh na výmaz ochranné známky nevychází ze žádného zákonného ustanovení, a proto se soud mohl zabývat pouze námitkami uplatněnými stěžovatelem ohledně mezinárodních smluv.

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí soudu však Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro vyslovení nepřezkoumatelnosti rozsudku soudu prvního stupně. Podle § 2 odst. 1 písm. g) zákona č. 137/1995 Sb. je ze zápisu do rejstříku vyloučeno označení, které příslušné zákony poskytují nebo zeměpisným původem výrobků nebo služeb. Ochranné známky zapsané podle dřívějších právních předpisů zůstávají ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. v platnosti. V případě podání návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou z důvodu jejího zápisu v rozporu se zákonem se pak posuzuje zápisná způsobilost ochranné známky podle právních předpisů platných v době zápisu ochranné známky do rejstříku. Ochranná známka tak nebude prohlášena za neplatnou a vymazána, byl-li její zápis v souladu s těmito právními předpisy. Soud také odmítl jako nelogickou úvahu stěžovatele, že výrobek nemůže být r. v., pokud na ruském trhu může být podle požadavků ruského práva jako r. v. označen jen takový výrobek, k jehož takovému označení dal souhlas příslušný podnik, přičemž osoba zúčastněná takovým souhlasem vůbec nedisponuje. Z této úvahy však lze podle názoru Nejvyššího správního soudu dovodit pouze to, že na ruském trhu musí vlastník ochranné známky disponovat k užívání předmětného označení povolením příslušného subjektu. Nelze však dále dovodit, že výrobky, které jsou na tuzemském trhu označeny národní ochrannou známkou, nejsou v. ruského původu. S ohledem na shora uvedené skutečnosti proto nelze přisvědčit stížnostní námitce, že se soud zabýval pouze žalobními námitkami vztahujícími se k aplikaci mezinárodních smluv a opomenul se k tomuto žalobnímu bodu náležitě vyjádřit. Nejvyšší správní soud dále dodává, že i bez ohledu na právní kvalifikaci stěžovatele je zcela zřejmé z předloženého spisového materiálu, že stěžovatel měl veškerá procesní práva

účastníka správního řízení, byl mj. vyzván k prokázání jím uplatněných tvrzení, což stěžovatel sám nepopírá, avšak oprávněnost svého návrhu ve správním řízení však nijak neprokázal.

Nejvyšší správní soud nemohl shledat důvodnou stížnostní námitku vycházející z nesprávné interpretace mezinárodních smluv. Při posuzování předmětu řízení žalovaným bylo stěžejní, zda je napadená ochranná známka obsahující zeměpisný údaj zapsána pro lihovinu, která tento původ nemá. Stěžovatel uvedl, že zboží, které je označováno napadenou ochrannou známkou, nemá svůj původ v Rusku. Dovolával se tak práv vyplývajících z čl. 23 odst. 2 Dohody T., jež stanoví dodatečnou ochranu pro zeměpisná označení pro vína a lihoviny. Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje se závěrem soudu, že se stěžovatel jako společnost z Ruské federace nemůže dovolávat Dohody T., neboť v posuzované době Ruská federace nebyla na seznamu členů W., ale pouze na seznamu pozorovatelů, a nebyla proto ani smluvní stranou Dohody T., jež je součástí dohod a organizace W. Soud proto nepochybil, když uzavřel, že se stěžovatel jako účastník třetí země nemůže účinně domáhat ochrany, kterou Dohoda T. zaručuje pouze a jen svým členům.

V závěru, že článek 6 quinquies Pařížské unijní úmluvy o známkách „telle-quelle“ na projednávanou věc nedopadá, neboť napadená ochranná známka byla zapsána jako známka národní a nedovolávala se žádného práva přednosti, se Nejvyšší správní soud rovněž ztotožnil se závěry soudu prvního stupně. I když čl. 2 Pařížské unijní úmluvy zabezpečuje příslušníku každé unijní země ochranu průmyslového vlastnictví přiznání týchž výhod, které příslušné zákony poskytují nebo poskytnou příslušníkům vlastního státu, nelze se na základě takto stanovené ochrany dovolávat ochrany vyplývající ze zcela jiné mezinárodní smlouvy (tj. Dohody T.), která navíc poskytuje ochranu pouze smluvním stranám této dohody. Soud v rozhodnutí uvedl, že stěžovatel jako navrhovatel výmazu podle § 25 zákona č. 137/1995 Sb., netvrdil, že je takovým shora zmíněným vlastníkem ochranných známek, nebo že je osobou zapsanou v rejstříku ochranných známek, nedoložil, že na něj právo ke známce přešlo, nebo, že došlo k přejmenování obchodní společnosti uvedené v rejstříku. Pokud stěžovatel své důkazní břemeno neunesl, pak Úřad průmyslového vlastnictví neporušil zákon, pokud jej nepovažoval za legitimovaného k podání návrhu na o výmaz ochranné známky.

Ani s námitkou stěžovatele spočívající v nesprávném vyhodnocení důkazů, tedy čestného prohlášení osoby zúčastněné, se Nejvyšší správní soud neztotožnil. Z rozhodnutí předsedy je zřejmé, že předmětné čestné prohlášení nebylo hodnoceno a nebráno v potaz jako důkaz, tudíž k tíži stěžovatele nebylo přičteno a ani být přičteno nemohlo. Stran uvedené pasivity Úřadu průmyslového vlastnictví při obstarávání podkladů pro rozhodnutí, tedy i důkazů, Nejvyšší správní soud uvádí, že při zjišťování skutečného stavu věci v souladu s požadavkem zásady materiální pravdy správního řízení, je třeba vycházet z toho, že v řízení o ochranných známkách bylo užití správního řádu vymezeno v § 38 odst. 8 zákona č. 137/1995 Sb. (nyní srov. § 45 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. – pozn. soudu), kde je uvedeno, že správní řád se použije, jen nestanoví-li tento zákon jinak, a s dalšími stanovenými výjimkami. Ve smyslu § 38 odst. 6 zákona č. 137/1995 Sb. úřad rozhoduje v souladu s obsahem spisu, zejména pak na základě důkazů, které na podporu svých tvrzení předkládají účastníci řízení. Zjišťování skutečného stavu věci je tak modifikováno ve prospěch aktivity účastníků řízení, logicky by proto měl navrhovatel prokazovat naplnění zákonných podmínek výmazu. Znamená to tedy, že na základě skutečností uvedených v návrhu měl žalovaný vážit tvrzení a doklady předložené stěžovatelem, a to z hlediska naplnění či vyloučení podmínek pro výmaz ochranné známky. Úřad průmyslového vlastnictví provádí důkazy předložené či navržené účastníky řízení

a je oprávněn důkazní stav na základě vlastní iniciativy a v mezích jeho možností doplňovat (není povinen je vyhledávat), ať ve prospěch návrhu, či k jeho vyvrácení. K výše uvedenému názoru již ostatně Nejvyšší správní soud dospěl také v rozhodnutí ze dne 3. 11. 2005, č. j. 7 A 73/2000 - 100. V posuzovaném případě stěžovatel, ačkoliv měl možnost svá tvrzení náležitě prokázat, této procesní možnosti nevyužil, a své důkazní břemeno neunesl.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osoba zúčastněná nemá v daném případě podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí vznikly náklady a není dán ani důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání jiných nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

